

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce:

M. P.

bytem S. 237, X D. n. M.

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti

žalovanému:

Krajský úřad Olomouckého kraje

sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2017, č. j. KUOK 61902/2017, ve věci
přestupku**

takto:

I. Rozhodnutí Městského úřadu Šternberk ze dne 5. 4. 2017, č. j. MEST 52000/2017, a rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 21. 6. 2017, č. j. KUOK 61902/2017, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 18 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry.

Odůvodnění:

1. Žalobce navrhoval přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citované v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) ze dne 5. 4. 2017, č. j. MEST 52000/2017.
2. Městský úřad citovaným rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
3. Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích

stanovená tímto zákonem, a to tím, že dne 15. 8. 2016 v 7.07 h nezjištěný řidič v obci Šternberk na ulici Olomoucká, směr centrum, detektor 1 (GPS: 49°42.8291'N 017°17.4159'E) překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h. Vozidlu žalobce byla v měřeném úseku prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích naměřena rychlost 71 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena žalobci rychlost jízdy 68 km/h, což je o 18 km/h více než nejvyšší dovolená rychlost. Tím se nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

4. V **žalobě** žalobce namítal, že rozhodnutí městského úřadu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Městský úřad nijak neprokázal, ani neodůvodnil závěr, že použitý rychloměr je tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Jde o neurčitý pojem a princip fungování rychloměru, který není obecně známou skutečností, a je nutné jej prokazovat.
5. Pokud se skutečně jednalo o automatizovaný technický prostředek, měl se správní orgán zabývat zákonnými podmínkami takového měření rychlosti, zejména tím, zda obecní policie, která ho provozuje, vhodným způsobem informovala veřejnost o zřízení tohoto stálého automatického systému.
6. Protože tato skutečnost nebyla prokázána, je nutno ve prospěch žalobce vycházet z toho, že nebyla splněna podmínka podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále „zákon o obecní policii“) a neexistuje tak použitelný důkaz o vině žalobce.
7. V řízení rovněž nebylo prokázáno, že měření rychlosti prováděla obecní policie v součinnosti s Policií ČR, neboť městský úřad doložil pouze dokument o schválení úseku měření, což je ovšem samostatná podmínka podle § 79a zákona o silničním provozu a sama o sobě součinnost znamenat nemůže.
8. Správní orgán neuvedl, co z tohoto dokumentu vyplývá, respektive jakým způsobem skutečnosti z tohoto dokumentu vyplývající posoudil jako součinnost. Dále žalobce namítl, že správní orgán se nijak nezabýval tím, zda bylo měření provedeno na úseku určeném Policií ČR, v tom žalobce shledal nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Tu shledal i v tom, že správní orgán se nijak nezabýval ani poslední podmínkou podle § 79a zákona o silničním provozu, a to tím, zda bylo účelem měření rychlosti zvyšování bezpečnosti.
9. Podle žalobce Policie ČR neurčila řádně místo měření pro obecní policii, a proto měření proběhlo nezákonně. Podle žalobce souhlas mohl vydat pouze ředitel příslušného krajského ředitelství nebo jím pověřený policista, což se v daném případě nestalo.
10. Správní orgán nijak neřešil a neprokázal ani to, zda byl úsek označen příslušnými dopravními značkami č. IP 31a (Měření rychlosti) a č. IP 31b (Konec měření rychlosti), ačkoliv jejich významem podle vyhlášky č. 294/2015 Sb. je označovat úsek měření rychlosti obecní policií.
11. Tím se správní orgán nezabýval, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Pokud měření rychlosti obecní policie prováděla na úseku neoznačeném příslušnými značkami, jednalo se o měření protiprávní.
12. Bylo by absurdní tvrdit, že obecní policie může provozovat automatizovaný technický prostředek na úsecích, které nejsou příslušnými dopravními značkami označeny, neboť by tak byla aprobována praxe, kdy je účelem měření rychlosti nikoliv zvyšování bezpečnosti, ale co nejvyšší příjem z uložených pokut.
13. Pokud by obecní policii, respektive obci šlo skutečně o bezpečnost pro její občany, nepochybně by tento úsek příslušnými značkami osadili. Tak by mohli svou rychlost upravit s ohledem

na riziko změření též přespolní řidiči, kteří o existenci rychloměru nevědí. Nelze přehlédnout, že nepoužíváním příslušných značek jsou přespolní řidiči znevýhodněni vůči řidičům, kteří o rychloměru vědí. Jedná se tak v podstatě o past na řidiče, kteří to v obci neznají, což je v rozporu se zákazem diskriminace, jakož i účelem podle § 79a zákona o silničním provozu.

14. Nepřezkoumatelné bylo i hodnocení důkazů. Správní orgán se nijak nezabýval tím, zda je fotodokumentace přestupku dostatečná – zda s ohledem na to, že bylo provedeno úsekové měření, je ve spise snímek ze začátku a na konci měření a zda je na nich uvedena naměřená rychlost, čitelná registrační značka apod.
15. Správní orgán porušil žalobcova procesní práva, neboť rozhodoval na základě smlouvy o pronájmu rychloměru a dodatků k ní, ale tyto podklady rozhodnutí nezaložil do spisu a neprovedl je jako důkaz. Nebyl tak dodržen předepsaný proces pro dokazování a žalobce se nemohl s těmito podklady rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim. Je zcela irelevantní, zda je určitý podklad rozhodnutí dostupný online, když účastníku řízení není známo, že na jeho podkladě bude správní orgán rozhodovat. Současně je nutné trvat na procesně správném postupu při zjišťování skutečností, tj. na dokazování v rámci ústního jednání nebo dokazování mimo ústní jednání.
16. Rozhodnutí městského úřadu je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých městský úřad rozhodoval. Jde zejména o § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, § 18 odst. 4 a § 10 téhož zákona. Podobná vada spočívá i v tom, že z výroku nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv právě absence nehody je znakem dané skutkové podstaty podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu.
17. Městský úřad překročil svou pravomoc, pokud žalobci výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit bankovním převodem na účet správního orgánu nebo v hotovosti na jeho pokladně. Žalobce by v opačném případě mohl pokutu a náklady řízení uhradit jinak, například poštovní poukázkou, což vyplývá z § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „daňový řád“). Tuto možnost žalobce považuje za daleko jednodušší a levnější, ale byl jí nezákonným výrokem zbaven, a tak zkrácen na svých právech.
18. Žalobce namítal, že místo skutku je specifikováno nepodloženě. Úsekové měření bylo provedeno na úseku dlouhém několik stovek metrů a úsekový rychloměr je schopen vypočítat pouze průměrnou rychlost na celém úseku.
19. Podle výroku se však řidič žalobcova vozidla dopustil přestupku spočívajícího v jízdě rychlostí 68 km/h na pozici podle GPS: 49°42.8291'N 017°17.4159'E. Takový závěr nemá oporu v dokazování, neboť z provedeného měření nelze žádným způsobem usuzovat na to, jakou rychlostí jel řidič na samém začátku měřeného úseku. V tomto bodě mohl jet řidič například rychlostí 50 km/h, tedy v souladu se zákonem a ke zrychlení mohlo dojít vždy následně. Proto žalobce namítal, že jednání, které mu bylo výrokem kladeno za vinu, nebylo prokázáno.
20. Dále žalobce namítal, že městský úřad postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, protože nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech a za ně neuložil společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu. Žalobce proto navrhl, aby byly provedeny jako důkaz spisy ohledně všech správních deliktů podle § 125f zákona o silničním provozu, které kdy byly, jsou či mohou být žalobci kladeny za vinu Městským úřadem Šternberk. Navrženým dokazováním bude prokázáno, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu a v důsledku toho došlo ke zkrácení práv žalobce,

nebot' nebylo vedeno společné řízení a uložena společná pokuta a jedny náklady řízení za všechny správní delikty, o kterých správní orgán mohl a měl rozhodovat ve společném řízení.

21. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, protože z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování. Není tak zřejmé, jestli správní orgány postupovaly v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Došlo tak rovněž k porušení práva na spravedlivý proces (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013-29).
22. Žalobce namítl, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní, nebot' moc výkonná uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla.
23. Žalobce s odkazem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 12 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) a § 15 odst. 1 téhož zákona dovedl, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Podle žalobce je nutno s ohledem na zásadu retroaktivity ve prospěch žalobce dovodit, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby s objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat na přestupky spáchané do 1. 7. 2017, protože se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou.
24. Dále žalobce namítl nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, kterou spatřoval v tom, že se správní orgány nevypořádaly s tvrzením pana W., řidiče žalobcova vozidla, který uvedl, že spěchal, protože vezl spolujezdkyni, které bylo zle, do nemocnice a jednal tak v krajní nouzi.
25. Další vadu rozhodnutí spatřoval žalobce v tom, že správní orgán upřesnil výrokem rozhodnutí předmět řízení tak, že místo přestupku specifikoval již nikoliv pouze jako ulici dlouhou 2, 2 km, ale jako jeden bod pomocí GPS údajů a dále tak, že uvedl směr jízdy a tím, že specifikoval, že rychlost měla být změřena automatizovaným technickým prostředkem. Upřesnění předmětu řízení je samozřejmě přípustné, nicméně správní orgán je povinen o tom účastníky řízení vyrozumět před vydáním rozhodnutí, aby případně mohli na tuto změnu reagovat. To se v daném případě nestalo.
26. Žalobce namítal, že rozhodnutí městského úřadu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán se nezabýval nijak tím, zda údajný správní delikt (dnes přestupek) naplňoval materiální stránku, zda došlo k překročení rychlosti v obci (tedy zda se měřilo v zastavěném území a mezi značkami začátek a konec obce), ani tím, zda přestupek měl za následek dopravní nehodu. Podle žalobce nemohlo k naplnění materiální stránky dojít, protože k měření došlo na samé periférii obce, kde naměřená rychlost, i kdyby odpovídala skutečnosti, což nebylo prokázáno, nemohla být nijak a pro nikoho nebezpečná.
27. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že obsahově lze námitky podřadit asi do 11 bodů a že se jedná o námitky obsahově rozsáhlé. Argumentace žalobce je však spíše opřena o vlastní úvahy spočívající ve snaze nasměrovat řízení směrem k úkonům, které přímo se správním deliktem nesouvisí, jedná se o argumentaci velmi obecnou, na kterou nemůže žalovaný konkrétně reagovat.
28. Žalovaný poukázal na to, že ze spisového materiálu městského úřadu je zřejmé, že oznámení o podezření ze spáchání přestupku bylo zasláno městskému úřadu Městskou policií Šternberk, jehož přílohou byl i ověřovací list měřicího zařízení. Žalovaný odkázal na § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu a zdůraznil slovo „vykazuje“ znaky přestupku, a to že zákonnou podmínkou není prokázání, že se přestupek stal a spáchala ho konkrétní fyzická osoba.

29. Pokud jde o námitky týkající se procesních práv, žalovaný konstatoval, že o ně se připravil žalobce svou procesní strategií, případně strategií zmocněnce společnosti O. V. s. r. o., která během řízení věcně neargumentovala a práv žalobce nevyužila.
30. Podle žalovaného ve výrokové části rozhodnutí městského úřadu byly všechny náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu. Námitky žalobce jsou obecné. Žalobce konkrétně neuvedl, která ustanovení nejsou ve výrokové části uvedena a nechal vše na žalovaném a soudu, aby je dohledaly. Pokud jde o namítanou protiústavnost, tou se zabýval již Nejvyšší správní soud a protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu neshledal.
31. Podle žalovaného bylo otázkou, na základě čeho dospěl žalobce k názoru, že by se měl správní orgán vypořádat s tvrzením údajného řidiče o jednání v krajní nouzi. Řízení proti neznámému řidiči bylo odloženo a skutečnosti uvedené údajným řidičem nejsou pro projednání správního deliktu (nyní přestupku) relevantní.
32. Podle žalovaného otázka škodlivosti (materiální stránka) přestupku je patrná již z dikce § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kterou podle žalovaného není třeba speciálně zdůrazňovat. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45.
33. Žalovaný spatřoval v celém průběhu řízení jistou procesní strategii, která spočívala nejprve v zastupování obecným zmocněncem, který nedělal mimo obstrukce žádné relevantní úkony ve prospěch žalobce, poté věc předal k zastupování jisté advokátní kanceláři, která v případě přestupků argumentuje neustále stejně – tedy velmi obecně, aniž by čímkoliv svá tvrzení doložila.
34. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 21. 6. 2017.
35. Ze **správního spisu** ve vztahu k souzené věci soud zjistil z oznámení přestupku a výstupu z rychloměru spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. K výzvě k úhradě určené částky provozovatel vozidla (žalobce) městskému úřadu sdělil, že „*v danou dobu řídil vozidlo pan S. W.*“ s trvalou adresou v Rakousku a doručovací adresou 1. M. 16, X O. Sdělení bylo odesláno doporučeně z pražské pošty (Praha 1).
36. Výzva osobě, které provozovatel svěřil vozidlo, se vrátila z rakouské adresy opakovaně s poznámkou, že adresát je tam neznámý a z doručovací adresy s poznámkami, že zásilka byla uložena a po nevyzvednutí vložena do schránky.
37. Dne 9. 11. 2016 a dne 19. 12. 2016 údajný řidič S. W. sdělil městskému úřadu, že se přiznává, že se jeho spolujezdkyni udělalo nevolno, a proto spěchal do nejbližší nemocnice, litoval svého činu a odmítl dále vypovídat.
38. Podle sdělení cizinecké policie S. W. nebyl evidován jako osoba s povoleným pobytem a nebyl ani hlášen ke krátkodobému pobytu.
39. Po odložení věci vydal městský úřad příkaz, který byl zrušen podáním odporu zmocněncem žalobce. Žalobce byl vyrozuměn o provádění důkazu mimo ústní jednání dne 8. 3. 2017. Proti rozhodnutí o přestupku podal blanketní odvolání.
40. Městský úřad rozhodnutím ze dne 5. 4. 2017 uznal žalobce vinným se shora citovaného přestupku se zdůvodněním, že město nemá zájem na vybrání co nejvíce pokut a soukromý subjekt neovlivňuje parametry měření, protože dodatkem smlouvy o pronájmu rychloměru byly podle městského úřadu tyto nedostatky již odstraněny.

41. V napadeném rozhodnutí žalovaný pospal, že žalobce na výzvu ke sdělení totožnosti řidiče uvedl, že se mělo jednat o pana W., který se na výzvu správního orgánu přiznal ke spáchání přestupku. Své jednání však omlouval tím, že se snažil pomoci spolujezdkyni, které se udělalo nevolno, spěchal proto do nemocnice. Výslovně však odmítl ve věci vypovídat. K následnému podání vysvětlení se uvedená osoba nedostavila. Jelikož se správnímu orgánu prvního stupně nepodařilo ve lhůtě do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, přestupek odložil. Zahájil proto řízení vůči žalobci. Během tohoto řízení zůstal žalobce nečinný. Žalovaný s ohledem na příslušnou právní úpravu proto konstatoval, že byly splněny podmínky pro konstatování naplnění znaků správního deliktu provozovatele motorového vozidla spáchaného žalobcem.
42. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
43. Podle § 79a zákona o silničním provozu je *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií*.
44. V právní otázce zákonnosti dokazování v případech, kdy měření rychlosti město Šternberk provádělo na základě smlouvy o pronájmu rychloměru, uzavřené mezi městem a X s. r. o., se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, a uvedl, že instalaci a nastavení stacionárních měřicích zařízení, jakož i údržbu software a hardware těchto zařízení, které jinak užívá obecní policie, mohou provádět třetí osoby. Není však přípustné, aby takováto třetí osoba měla jakýkoliv hmotný zájem na výsledcích měření stacionárního zařízení (§ 79a zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu).
45. V daném případě zájem pronajímatelky na výsledcích měření vyplýval z toho, že kromě částky 99 100 Kč za měsíční nájem zařízení jí podle smlouvy náleželo 65 Kč za každý zaznamenaný přestupek. Podle informace ze dne 19. 3. 2018 poskytnuté podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném ke dni poskytnutí informace, městem advokátu žalobce ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem, činily částky uhrazené městem soukromé pronajímatelce miliony Kč ročně (přesná citace např. v rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 72 A 32/2017).
46. Měření tak proběhlo nezákonným způsobem, protože vzbuzovalo důvodné pochybnosti o objektivitě celého přestupkového procesu a zákonnosti získaných důkazů. Skutkový stav je však třeba zjistit tak, aby o něm důvodné pochybnosti nebyly (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku).
47. Podle § 51 odst. 1 věty první správního řádu *ke provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy*.
48. V daném případě však záznam z rychloměru byl proveden nezákonným způsobem (v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu a § 3 správního řádu a zásadou legality).
49. Nejvyšší správní soud v odkazované věci zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí městského úřadu. Z tohoto zrušujícího výroku a odůvodnění citovaného rozsudku se podává, že Nejvyšší správní soud shledal absolutní procesní neúčinnost důkazu – měření rychlosti zjištěné ze záznamu z rychloměru. A jiný důkaz o překročení nejvyšší dovolené rychlosti zde nebyl.
50. Stejně je tomu tak i v posuzovaném případě. Proto zdejší soud posoudil klíčový a jediný důkaz o přestupku jako nezákonný a obě napadená rozhodnutí rovněž zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
51. Za dané situace soud neprováděl další dokazování a shledává rovněž jako nadbytečné vyjadřovat se k dalším námitkám žalobce, protože by to na závěru soudu ve věci o zákonnosti provedeného měření již nemohlo nic změnit. Správní rozhodnutí byla vystavěna na vadném skutkovém zjištění – nezákonně získaném důkazu.

52. Správní orgány obou stupňů posoudily spornou právní otázku nesprávně a soud obě napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný shora podaným právním výkladem podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
53. Úspěšnému žalobci v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. soud přiznal odměnu za zastupování, spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni vydání rozsudku, za převzetí věci, podání žaloby a kasační stížnosti, tj. 3 x 3 100 Kč, tj. 9 300 Kč. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 900 Kč. Dále úspěšnému žalobci náleží náhrada za zaplacené soudní poplatky ve výši 8 000 Kč. Celková částka náhrady nákladů soudního řízení činí 18 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. července 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně